
SZENTEK
ÉS
SZÖRNYETEGEK
MECSEKI VIVIEN
Dream
válogatás

AHOL SEMMI SEM AZ, AMINEK LÁTSZIK.

Central Point egy csendes kisváros, mindenki ismeri a másikat. A békés együttélés azonban egy csapásra megváltozik, amikor egy kegyetlen gyilkos kezdi szedni áldozatait, és a halottak között látszólag nincs kapcsolat. Cami Moore édesanyja halála és apja alkoholizmusa elől menekül a kisvárosba, hogy a nagynénjénél kezdjen új életet, de már az első tanítási napját követően újabb holttest kerül elő. A lány hamar rájön: Central Point korántsem olyan békés, mint amilyennek látszik. A felszín alatt sötét titkok rejtőznek.

Miközben a rendőrség egyre tanácstalanabb, a városon úrrá lesz a pánik. A helyi pap szerint a gyilkosságok mögött maga a Sátán áll. Cami azonban nem hisz a démonokban – legalábbis egyelőre. Versenyt kell futnia az idővel, hogy megfejtse a halálesetek titkát, mielőtt újabb áldozatot követelnek. Valóban természetfeletti erők vannak a háttérben, vagy egy pszichopata szedi az áldozatait? És vajon mi köze mindehhez annak a titokzatos, vonzó férfinak, aki éppen a káosz közepén lép Cami életébe?

Dream válogatás

MECSEKI VIVIEN

Zala megyében nőtt fel, és gyerekkora óta szenvedélyes olvasó. Élénk fantáziája hamar az írás felé terelte. Éveken át a Wattpadon osztotta meg alkotásait, ahol az olvasók közvetlen visszajelzései és az írás iránti szeretete egyaránt ösztönözték a folytatásra. A Szentek és szörnyetegek az első, nyomtatásban megjelenő regénye.

Tudj meg többet a könyvről:
www.facebook.com/DreamValogatas
www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream válogatás

„Nagyon szeretem azokat a könyveket, amelyek annak ellenére, hogy egy ismeretlen világba kalauzolnak, mégis ismerős gondolatokat ébresztenek fel bennem. Cami helyzetével könnyű azonosulni, ki ne érezte volna már úgy, hogy senki nem érti meg igazán. Ahogy haladunk előre az időben, és a történet is egyre rejtélyesebb lesz, Cami mind többet tud meg saját magáról is, és indul el a felnőtté válás útján. Romantikus szál, misztikum és kisvárosi hangulat! Minden megvan ahhoz, hogy ezt a történetet egyhuzamban olvasd el!”

HEGEDŰS-SZABÓ IRÉN,
SZERKESZTŐ

„A gyilkosságok sorozata nemcsak a város nyugalmát forgatja fel, hanem arra is rákényszeríti a szereplőket, hogy szembenézzenek azokkal a titkokkal, amelyeket hosszú időn át igyekeztek elrejteni. A történet egyik legnagyobb erőssége a folyamatos bizonytalanság: ahogy Cami, úgy az olvasó sem lehet biztos abban, hogy kinek higgyen és ki lehet a következő gyanúsított.”

MOLY.HU

Dream válogatás

MECSEKI VIVIEN

SZENTEK ÉS SZÖRNYETEGEK

részlet

Dream válogatás

1. fejezet

A fejemet a hideg ablaküvegnek döntöm, és onnan kémlelem a mellettem elsuhanó tájat. Egész pontosan a sárguló, lehullott faleveleket, amelyek a hideg ősz bekövetkeztét hirdetik. Ilyet nem látni minden nap, pláne nem Nashvilleben. Ott már az is csodának számított, ha télen egyáltalán esett a hó. Central Pointról csak a családommal együtt töltött karácsonyok jutnak eszembe, bár évek óta nem jártam az aprócska városban. Egyszerűen nem volt sem időm, sem pedig alkalmam rá. Most meg már választásom nincs.

– Megérkeztünk – motyogja alig hallhatóan a sofőr, aki egész úton egy szót sem szólt. Na, nem mintha annyira lett volna kedvem beszélgetni vele. Bólintok, aztán fáradtan kikecmergek a sárga taxiból. Az „úriember" még arra sem veszi a fáradtságot, hogy segítsen kiszedni a csomagomat a hátsó ülésről, így egyedül birkózom meg vele. Először a két kicsit veszem ki, aztán jön a nagy bőrönd, ami tuti van vagy tíz kiló. Áthúzom a járdaszegélyen, ám a kereke megpattan rajta, és felborul. A taxi közben elporol mellettem, én pedig szitkozódva állítom fel a koszban hempergő, sárga bőröndömet. Még apától kaptam, így nem meglepő, hogy hirtelen rá gondolok. Évekkel ezelőtt adta nekem, de még soha nem volt olyan alkalom, amikor igazán hasznát vehettem volna. De

hát, ami késik, nem múlik. Most eljött az ideje, hogy használjam, történetesen arra, hogy a Portlandtől egy órára található kisvárosba költözzek, a nagynénémhez. Persze nem én akartam. Jobb opciót is el tudtam volna képzelni a gimnáziumi utolsó évemre, mint egy unalmas kisvárost, ahol az a legnagyobb szenzáció, ha elütnek egy erdőből kiszaladó őzet. De ezt dobta a gép. Pontosabban a bíró, aki úgy ítélte, hogy az apám mellett nem vagyok biztonságban. Hogy igaza volt vagy sem, az kérdéses. Mindenesetre eldöntöttem, hogy megpróbálom ebből is kihozni a lehető legtöbbet. Csak nem lehet annyira rossz.

– Cami! Hát megjöttél! – hallom meg ekkor a nagynéném örömmel teli hangját a hátam mögül, és azonnal elengedem a bőröndömet, ami ismét felborul. Wendy hatalmas mosollyal az arcán szalad felém, és magához szorít, mintha évtizedek óta nem láttuk volna egymást, pedig a legutóbbi találkozásunk pontosan egy héttel ezelőtt történt. – Hogy utaztál? Minden rendben volt?

– Leszámítva a kövér, büdös pasit, aki folyamatosan az én ülésem karfájára pakolta a kezét, azt hiszem zökkenőmentes volt.

Wendy felnevet, aztán megmarkolja az egyik sporttáskát, amibe a ruháim egy részét gyömöszöltem bele.

– Mennyire vagy éhes? – kérdezi befelé menet, közben meg sem áll egy egészen apró másodpercre sem. Annyi időt sem hagy, hogy átgondoljam, egyáltalán éhes vagyok-e. – Ha gondolod, rendelek pizzát, vagy akár be is ülhetnénk valahova. Van egy nagyon jó étterem a városban, személyesen ismerem a tulaját.

Nagyot szusszanva rángatom át a bőröndöt a régi, nyikorgó küszöbön, aztán inkább feladom. Én aztán biztos, hogy nem viszem fel az emeletre!

– Jó lesz a pizza – felelem.

– Akkor keresek egy telefonszámot – bólint. – Ezeket hagyd csak itt, majd én mindjárt felviszem – pillant a bőröndre, meg a két táskára.

Köszi, Wendy, én is pont így gondoltam!

A telefonját markolászva a konyha felé indul, én meg úgy döntök, hogy vacsora előtt szeretnék lezuhanyozni. Hosszú volt az út, nyúzottnak és kimerültnek érzem magam. Azon agyalok, hogy vajon mennyi idő alatt szokom meg, hogy most már ez a ház az otthonom. Eddig ugyanis mindig csak látogatóba jöttem, amíg még anya élt. Folyton meglátogattuk Wendyt, aki a nagyszüleim halála után egyedül maradt az ódon, kétemeletes házban. Persze el tudott volna költözni, ha nagyon akar, de valamiért nem tette. Maradt a városban, és itt is vállalt munkát. Történetesen a helyi könyvesbolt megbecsült alkalmazottja, és akárhányszor beszéltünk, mindig elmesélte, hogy az öregúr – akié a hely – mennyire kedves, és nagylelkű vele. Ezért hát maradt, és itt éli a monoton hétköznapokat, ami engem egyelőre egyáltalán nem lelkesít. Persze az is lehet, hogy csak időt kell hagyni magamnak, és majd megszokom.

Az utolsó lépcsőfokokat kettesével szedem, és az utam egyenesen ahhoz a szobához vezet, amit már olyan jól ismerek. Anya régi hálószobája ez. Benyitok, és erősen koncentrálok, hogy az érzelmek ne borítsanak el, és ne álljak neki azonnal sírni. Semmi értelme nem lenne. Csak feltépne olyan sebeket, amiket nyolc év alatt már szépen lezártam magamban. Az idő sok mindenre megoldás, de az, aki igazán fontos számunkra, sosem szűnik meg létezni.

Sóhajtva beljebb lépek, és végigsimítom a tenyeremet a bársonykék takarón. A hangja még mindig a fülemben cseng, az illatát pedig szinte most is érzem, valahányszor behunyom a szemem. A kedvessége, a mosolya, és a felülmúlhatatlan ereje, amivel összetartotta a családunkat, semmihez nem volt fogható. Aztán azon a délutánon, elvették tőlem.

Annyi lélekjelenléte volt csak, hogy engem biztonságba helyezzen, majd a férfi betörte az ajtót, és könyörtelenül lecsapott. Reszketve, az ágy alól néztem végig az egészet. Engem nem vett észre. Ezek után hónapokig nem voltam hajlandó szólni egyetlen szót sem, apa pedig az alkoholban látta az egyedüli megoldást. Hol jobb volt, hol rosszabb, de azon a napon elveszítettem mindkettejüket. Apa már nem volt ugyanaz az ember, nekem pedig nagyon hamar meg kellett tanulnom felnőni, és rájöttem, hogy a veszteség okozta fájdalomtól egyszerűen hamarabb érik felnőtté az ember.

– Biztos vagy benne, hogy itt szeretnél aludni? – hirtelen összerezzenek, ahogy a nagynéném megszólal a hátam mögött.

– Semmi baj, Wendy. Tényleg – elmosolyodok, ő pedig megértően bólint. Értem, miért kérdezi.

– Akkor ezeket itt hagyom – mutat a táskáimra. – A pizza egy órán belül érkezik, majd szólok.

– Köszönöm – bólintok, a puha ágy rugózik alattam. Figyelem, ahogy a nagynéném vidáman behúzza maga után a barnára festett tölgyfaajtót, és magamra hagy anya egykori szobájában, ahol minden az ő emlékét őrzi. A szekrényre ragasztott bandás poszterek, a falmatricák és a takaró színével megegyező kék sötétítőfüggöny. Egyértelműen a lázadása jelei voltak ezek.

Felállok, és teszek egy kört a szobában. Ujjaimat végigfuttatom a bútorokon, a falon lógó képeken, az ősrégi magnón, végül a függönyön, ami egész eddig eltakarta előlem az udvarra nyíló kilátást. Elhúzom, és hagyom, hogy a lemenő nap sugarai természetes fénnyel töltsék meg a szobát. Az ablak a hátsó kertre nyílik, ami Wendy kedvenc helye. A nagynéném a könyveknél csak a virágokat szereti jobban. Erről árulkodnak a kert két oldalán húzódó begóniák, rózsabokrok, és valamilyen különleges, narancssárga színű virág, aminek a nevéről fogalmam sincs. Az egészet a világítás teszi teljessé,

ami a tornáctól a kert végéig húzódik. Ott aztán megszakad, mintha csak elvágták volna, és a következő lépés már az erdőbe vezet. Csodaszép kilátás egy olyan lány számára, mint én, aki nem sűrűn látott természetet a nagy betonrengetegben.

A mélyen ülő ablakpárkányra kuporodom, és eldöntöm, hogy az első itt töltött napomon megnézem a naplementét. Semmi sem gyönyörűbb a narancssárga fényben úszó fáknál, amiken szinte életre kel a nap ezer sugara. Nyugalom áraszt el, és rájövök, hogy valójában ez az, ami miatt talán hozzá fogok tudni szokni az itteni életemhez. Az ajkamat rágcsálva figyelem az egyre lejjebb kúszó napot, míg végül már nem látom. Csak a fák árnyékai játszadoznak, táncolnak, illetve még valami, amiről nem tudom eldönteni, hogy micsoda. Feljebb tornászom magam, és hunyorgatva figyelem a kert végét. Egy emberalakot vélek felfedezni. *De nem, az nem lehet.* Mégis mit keresne ilyen későn egy ember a kertünk végében? Lerakom a lábam, és ellököm magam az ablaktól. De. Határozottan egy férfi áll az egyik fa mellett, vállával támasztva azt. Engem figyel. Megrettent szívvel lépek hátrébb kettőt, mígnem beleütközöm az egyik táskámba, és majdnem keresztülesek rajta.

– Cami! Megjött a pizza! – hallom meg ekkor Wendy hangját lentről, és remegő kezekkel berántom a sötétítőfüggönyt. Talán jobb, ha így hagyom.

– Megyek! – kiabálok vissza, és még mindig kalapáló szívvel kifordulok a szobából.

2. fejezet

Veszek egy nagy levegőt, és átfordulok a másik oldalamra. A bőröm jéghideg, mégis csatakos az izzadságtól. Az óra hajnali hatot mutat, már semmi értelme nem lenne visszaaludnom, úgyhogy lerúgom magamról a takarót, és a szobámból nyíló fürdőbe megyek, hogy az első iskolai napom előtt lezuhanyozzak. Jó benyomást akarok kelteni, mert nem igazán tudom, miképp néznek az új diákokra. Soha nem voltam még olyan helyzetben, hogy én lettem volna az új, akire a többiek úgy meresztgetik a szemüket, mintha csak a legújabb kiállítási darabot látnák. És ha már ez mindenképp így van, örülnék, ha legalább valami jót mondanának rólam.

Azzal kezdem nyugtatni magam, hogy az emberek itt talán befogadóbbak. Talán. Belépek a fürdőbe, és amilyen gyorsan csak tudom, elintézem a reggeli zuhanyzást. A reggel nem tartozik a kedvenc napszakjaim közé. Ilyenkor mindig úgy végzem a feladataimat, mint egy duplán lassított felvételen. Tudom persze, hogy semmi értelme késleltetni a dolgokat, mert így is úgy is el kell készülnöm, le kell mennem, reggeliznem kell, aztán el kell indulnom a teljesen új iskolámba, de legalább az esélyét megadom annak, hogy mindezek előtt a fejemre szakad egy meteorit, vagy legalább a plafon,

és mindent megúszok. Ám amikor már a szűk farmeremet rángatom magamra, és még mindig a helyén van a ház összes eleme, rájövök, hogy ezt sajnos nem fogom tudni kikerülni.

Elhúzom a kék sötétítőt, ami tegnap este óta úgy maradt, és kinézek a ködös udvarunkra, ami még a korai félhomályban dereng. Ezúttal nincs ismeretlen alak a fák között, én pedig kezdem meggyőzni magam, hogy az este csak a fáradtság játszott velem, és rosszul láttam. Megkönnyebbülve lépek el az ablaktól, aztán magamhoz ragadom a táskámat és a kabátomat – amik a félig kicsomagolt cuccaim között hevernek –, majd lecsörtetek a nyikorgó falépcsőn. Az orromat azonnal megcsapják a finom illatok. Igen, Wendy ehhez is ért. Ő csinálja a legjobb tükörtojást az egész államban. A gyomrom azonnal megkordul, de csak addig érzek csillapíthatatlan éhséget, amíg ismét eszembe nem jut, hogy hova is tartok ma.

Előtte még a konyhába megyek, ahol Wendy a tűzhely mellett áll, és épp kipakolja a tányérra a frissen sült tojásokat.

– Jó reggelt! – köszönök neki, aztán lehuppanok az étkezőasztalhoz. A nagynéném mosolyogva fordul meg, majd közelebb tolja hozzám az ételt, és még egy pohár narancslevet is elém tesz.

– Hogy aludtál? – kérdezi érdeklődve, és velem szemben helyet foglalva hozzálát a reggelijéhez.

– Egész jól.

– Nem fáztál? Az emeleten néha kicsit hűvösebb van, mint idelent – magyarázza tele szájjal, miközben a karjával folyamatosan a levegőben köröz. Wendy a legjószívűbb ember, akit csak ismerek, de pont ugyanolyan hiperaktív, mint amennyire jólelkű. Folyamatosan tesz-vesz, alkot, és beszél. Kissé szétszórt és bohókás, amit a külseje is nagyon jól tükröz. Ma épp a sárga van terítéken, de egyébként minden nap a hangulatához igazítja a ruhái színét. Szerinte a színek nagy hatással vannak az emberek közérzetére, és mindegyiknek más jelentése van. Wendy már csak ilyen. Hisz a babonák-

ban, a természetfelettiben és a kabalaállatokban. Kicsit olyan, mint egy őrült hippi, aki nem ezen a bolygón jár. De ezt leszámítva imádni való.

– Én nem éreztem – mosolygok rá, miközben a villámmal csak bökdösöm az ételt. Egy falat sem menne le a torkomon, Wendy pedig azonnal megérzi a nyugtalanságomat.

– Izgulsz?

– Egy kicsit – vallom be.

Wendy átnyúl az asztal felett, és megszorítja a kezemet.

– Meglátod, Central Point kellemes kis hely, és az emberek is kedvesek. Te pedig egy gyönyörű és okos lány vagy. Biztosan mindenkit leveszel a lábáról.

Bólintok, bár nem vagyok teljesen biztos benne, hogy ez így van. Mindenesetre a támogatása nagyon is megmelengeti a szívemet. Rég nem mondott nekem senki ilyeneket.

– Biztos, így lesz.

– Én tudom, hogy így lesz! – lelkesül fel, aztán elpakol az asztalról. – Ennek örömére pedig az első napodon elviszlek. Megvan mindened?

Felállok a székről, a lábaim izgatottan remegnek.

– Azt hiszem igen – felelem.

– Szuper! Akkor indulás! – csapja össze nevetve a tenyerét, és az ajtó fele taszigál. A kocsija odakint áll, és ami a színét illeti… Pont ugyanolyan őrült, mint a ruhái. Mégis ki fest le okkersárgára egy autót? Számomra ez teljesen érthetetlen.

A leheletemet a hideg levegőbe fújom, de akkora köd van, hogy alig látok az orromig.

– Tudsz így vezetni? – teszem fel a ködre vonatkozó kérdést, mialatt Wendy kinyitja az ajtót, és már be is pattan a volán mögé. Követem őt, mert semmi kedvem odakint megfagyni.

– Mégis hogy?

– Ekkora ködben.

A nagynéném kacarászva bekapcsolja a fűtést, én meg a rám áramló meleg levegőtől azonnal megborzongok.

– Édesem, szerinted hogy jutok el mindennap munkába? A köd nem fog felszállni annak okán, hogy Wendy Williams kiteszi a lábát a házából – feleli, mire mindketten felnevetünk.

Ebben teljesen igaza van, csak még hozzá kell szoknom, hogy errefele az időjárás teljesen más. Itt az ősz tényleg ősz. Sárguló falevelekkel, nedves gyeppel, és reggeli ködděl, ami csak úgy dél körül oszlik fel, de néha még akkor sem. Vagy ha addigra el is tűnik, délutánra újra leszáll, homályba vonva ezzel az utakat.

A nagynéném ráadja a gyújtást az autóra, és már indulunk is. A suli nincs messze, kocsival is csak tízperces út, de örülök, hogy Wendy elvisz. Semmi kedvem nem lenne a hatalmas ködben és hidegben megtenni a rám váró utat az új iskolámba. Az idegességemet némiképp mérsékli az, hogy egész úton csacsog, de valahogy nem tudok teljes mértékben figyelni arra, amit mond. Csakis az jár a fejemben, hogy milyen lesz majd az új sulim és az oda járó diákok. Kedvesek lesznek? Befogadnak majd? Szimpatikus leszek nekik, vagy csak az új csodabogár, akin pár hétig legeltethetik a szemüket?

Görcsben álló ujjaimat kilazítom, amikor Wendy leparkol a rézbarna téglaépület előtt. Hamarosan minden kérdésemre megkapom a választ. Az ajkamat rágcsálva figyelem a betonudvaron álldogáló diákokat, akik nevetve beszélgetnek, számukra ez csak egy teljesen ugyanolyan hétfő, mint az összes többi. Nem tudom, mire várok, de még nem szállok ki a kocsiból, ami Wendynek is feltűnik.

– Menni fog, ügyes leszel! – odanyúl, és együttérzően megszorítja a kezem.

Kétkedve nézek rá, legszívesebben azonnal elhajtanék onnan, ha én ülnék a volán mögött.

– Rendben – felelem, aztán kinyitom az ajtót, és kiszállok. Most, vagy soha. Attól félek, hogyha még sokáig állok a kocsi

mellett, akkor meggondolom magam és visszaülök, ezért pár métert megteszek az épület felé.

– Cami, várj!

– Igen? – pillantok hátra, és a nagynéném kihajol az ablakon.

– Nem gond, ha délután egyedül sétálsz haza? Tovább kell bent maradnom, nem tudok érted jönni – húzza el bánatosan a száját. – Ugye hazatalálsz egyedül?

– Hogyne, menni fog – mosolyodom el, bár érzem, hogy nem sikerül a legőszintébbre. A nénikém bólogat, aztán visszahúzódik a kocsijába, és már ki is tolat az udvarról, én pedig ott maradok egyedül, a csomó idegen diák között.

Egyelőre nem tudom, hol lesz órám, vagy hova kell pontosan mennem, úgyhogy úgy döntök, megkeresem az igazgatói irodát, ahol talán útbaigazítanak majd. Remegő térdekkel lépek be az épületbe, ami kicsit sem hasonlít a régi iskolámra. Jóval kisebb és családiasabb. Az aulában vagy tíz vitrin áll egymás mellett, mindegyik tele van oklevelekkel és kupákkal, valamint az iskola sportcsapatának a logójával, ami nem más, mint egy, az épület színével megegyező hatalmas medve. Sosem értettem, hogy a sportcsapatokat miért mindig egy állatról nevezik el, de szerencsére nem is az én dolgom ezt megérteni. Nem igazán vagyok jártas a sportokban, szóval lenne hova fejlődnöm. Futni szoktam néha, de azt is csak akkor, ha kedvem van hozzá, vagy le szeretném vezetni a bennem felgyülemlett feszültséget. És itt, ezzel meg is szakad a sportokhoz fűződő viszonyom.

– Camila Moore? – hallom meg a nevemet a hátam mögül, és megpördülök. Annyira lefoglalt a kupák nézegetése, hogy teljesen el is felejtettem, hol vagyok és mi lenne a feladatom.

– Igen, én vagyok – felelem az előttem álló középkorú férfinak, aki kizárásos alapon csak az igazgató lehet. Bár nem tudom, mert nem mutatkozik be. A férfi bólint, és a kezében

tartott irattartóból előránt egy A4-es papírlapot, majd a kezembe nyomja.

– Csodás! Akkor itt az órarendje. Keresse meg, hogy hol lesz órája, és induljon, ugyanis becsengettek! – pöcögteti meg a karján lévő órát, én pedig bólogatok.

Nem akarom már az első napon magamra haragítani a fél tanári kart azzal, hogy elkések. Megszorítom az órarendemet, majd sietve lépkedek fel az aulából nyíló hatalmas lépcsőn. Majdnem felbukom az utolsó fokban, amikor végre rápillantok a kezemben tartott papírra. 107-es terem, első emelet, és irodalomórám lesz.

Beletelik egy kis időbe, mire sikerül megértenem, hogy mi alapján vannak számozva a termek, és már javában tart az óra, amikor lihegve lefékezek az ajtó előtt. Eszem ágában sem volt elkésni, de ez már úgyis mindegy, úgyhogy elhatározom, hogy jöjjön, aminek jönnie kell. Megkocogtatom az ajtót, majd benyitok, amikor egy kedves női hang engedélyt ad nekem odabentről.

– Elnézést a késésért! Nehezen találtam meg a termet – magyarázkodom, mintha csak muszáj lenne. Érzem, hogy több mint tíz szempár szegeződik rám, ettől pedig elvörösödök.

– Camila? Te vagy az új diák, ugye? – kérdezi az alacsony, gömbölyded nő, aki egy krétát tart a kezében. Úgy néz ki tényleg szépen lemaradtam, ugyanis a táblát teljesen teleírta.

– Igen.

– Már vártunk. Gyere csak beljebb, és nyugodtan foglalj helyet, mondjuk… – résnyire húzza amúgy is apró szemeit, és hunyorítva néz végig a termen. A diákok egymást figyelik, hangtalanul, a tekintetükkel kommunikálnak. Értelemszerűen rólam. – Ott! – kiált fel végül, és a középső padsorra bök a husis ujjával. – Zackary, megtennéd, hogy helyet csinálsz Camilának?

A fiú bólint, és készségesen lesöpri a holmijait a padról, amelyek egyenesen a földön landolnak. Érzem a többieken a megkönnyebbülést, hogy a tanárnő nem melléjük ültetett, és ennek páran hangot is adnak, miközben elsétálok a padok között. Egy afroamerikai lány a hátam mögött suttogva csúnya szavakkal illet, és úgy bámul végig rajtam, mintha egy leprás lennék az egészséges emberek társaságában.

Lepakolom a cuccaimat a padra, és úgy döntök, hogy inkább megpróbálom csendben, észrevétlenül átvészelni a napot. Nem akarom a padtársamat sem zavarni, ő az egyetlen a teremben, aki nem néz rám furán.

– Ne is törődj vele – súgja oda alig hallhatón, ahogy leülök. – Lea már csak ilyen.

– Hogy kicsoda?

– Ő, ott – bök az afro lányra, aki halványrózsaszín hajtincseit tekergetve nézi a táblát. – Mindenkivel ilyen. Ugat, de nem harap.

Elmosolyodok.

– Bíztam benne.

– Zack vagyok, örülök a találkozásnak – mondja, és kedvesen meglök a vállával. – Te pedig Camila, ha jól értesültem.

– Cami – javítom ki. Gyűlölöm, ha valaki a teljes nevemen szólít, és eddig nem is tették meg sokan, de valamiért a tanárok és az átlag felnőttek ellenállhatatlan késztetést éreznek rá, hogy mindenkit a teljes nevén szólítsanak. Zack beletúr mogyoróbarna hajába, és elvigyorodik, mintha pontosan tudná mi járt a fejemben, hiszen ő sem azon a néven mutatkozott be, amin percekkel ezelőtt a tanárnő szólította.

– Akkor üdvözöllek itt, Cami Moore! – bazsalyog kedvesen, majd ismét a tábla felé fordul, hogy fel tudja venni a tanárnő őrült tempóját, amivel az anyagot diktálja. Én is mosolyogva veszek elő egy tollat, és remélem, hogy az itt eltöltött első napom mégsem lesz annyira borzalmas, mint ahogy indult. És nemcsak az első, hanem az összes többi sem.

3. fejezet

Ebédig túlesek rengeteg bemutatkozáson, és az elmaradhatatlan csodálkozó tekinteteken. Mindenki úgy bámul rám, mintha kékre lennék festve, vagy valami különleges dolog lenne rajtam, ami megér egy kellemetlen átvizslatást. De alapvetően kedvesek. Legalábbis a tanárok biztosan, mindent elkövetnek annak érdekében, hogy minél zökkenőmentesebb legyen a beilleszkedésem. A rajztanárnő például óra végén felajánlotta, hogy járjak délutánonként a szakkörére, hogy így még több lehetőségem legyen az ismerkedésre. A baj csak annyi a dologgal, hogy egyáltalán nem tudok rajzolni. A pálcikaembernél és a cuki mosolygó fejnél bonyolultabbat még nem nagyon sikerült összehoznom eddigi életem során.

Mindenesetre egy fokkal már nyugodtabb vagyok, amikor lecsörtetek a széles lépcsőn, és az ebédlő irányába indulok. Az idegességem a nap folyamán szépen felszívódott, helyet adva az éhségnek, szóval alig várom, hogy haraphassak valamit. A vállamra rántom a lecsúszott táskámat, és belépek az óriási étkezőbe, ami annak ellenére, hogy a suli kisebb, mint az előző iskolám, mégis hatalmas. Hatalmasabb, mint amihez hozzászoktam. Ablakai a kosárpályára néznek, ahol épp edzés folyik, még déli tizenkettőkor is. Az asztalok körül általában négyen vannak, és feltűnik, hogy az ablak melletti helyeken

azok ülnek, akik a suli hierarchiájában magasan helyezkednek el. Ezt onnan tudom, hogy kiszúrom Leát, aki a barátnőinek csacsog, továbbra is pink hajtincseit csavargatva az ujja körül. Nem volt túl kedves velem. Valahányszor csak meglátott, megjegyzéseket tett rám, de hallgattam a Zack nevű srácra, és megpróbáltam elengedni a fülem mellett.

Rámosolygok a menzás hölgyre, amikor a tálcámra tolja az ebédemet, aztán megfordulok. A tekintetemet végigfuttatom az ebédlőn, hely után kutatva. Az ablaknál van még üres szék, de szinte esélytelen, hogy nekem ott helyem legyen, ezért úgy döntök, meg sem próbálom. Marad a menza középső része, a hangos többség, az a réteg, akik egyből átnéznek rajtam, amint elhaladok mellettük. Nincs más választásom, valahova le kell ülnöm, ha nem akarok állva enni, mint a lovak.

A tálcát a kezemben szorongatva elindulok az egyik asztal felé. Azért azt választom, mert ott csak ketten ülnek. Egy szőke lány és egy srác. Annyira el vannak foglalva egymással, hogy bízom benne, észre sem veszik, ha melléjük telepszem arra a kis időre, ameddig megeszem az ebédemet. Legnagyobb szerencsémre épp akkor érek az asztal mellé, amikor ők egymás szájába másznak cuppogva, és a másik arcát nyalogatva. Nem biztos, hogy ez a legjobb panoráma egy ebédhez, de újként nem nagyon válogathat az ember. Odafordulok az asztalhoz, és épp letenném a tálcámat, amikor ujjak kulcsolódnak a karomra, majd elhúznak az ellenkező irányba. A meglepődéstől még a tálca is majdnem kiesik a kezemből.

– Inkább ide gyere! – Zack csak azután enged el, hogy lerántott egy székre az egyik sarokban. Észre sem vettem őt, pont ezért. A sarok annyira zárt, hogy az ebédlőnek csak egy bizonyos szegletéből látni. – Gondoltam, itt kellemesebb lesz, mint a két A-t nézegetni, miközben eszel.

– Hogy kicsodát? – meresztem a fiúra csodálkozva a szememet.

– Abby és Andrew. Gólya koruk óta egymás szájában élik az életüket – szólal meg a mellettem ülő lány.

Oldalra kapom a fejem, csak ekkor tűnik fel, hogy Zacken kívül más is ül az asztalnál. Hatalmas barna szemei érdeklődve vizslatnak, de valahogy mást látok bennük. Nem fura, zsigeri szuggerálást, hanem őszinte kíváncsiságot, amit ritkán tapasztalok meg. Szeplői játékosan ugrálnak az orra körül, ahogy hatalmasat kortyol a vizébe, aztán a poharat az asztalra csapja.

– Ő itt Veronica. A legjobb barátom amióta betettem a lábam ebbe a koszfészekbe – utal Zack a sulira. Vagy a városra. Nem tudom eldönteni. – Veronica, ő Cami. Most érkezett.

A lány elismerően bólint.

– Hallottam rólad.

– Igen?

– Aha – böki oda. – Reggel óta mindenki rólad beszél. Pontosabban az új csajról. – Dús ajka mosolyra húzódik. Sötét pillái és rikítókék színű haja van, igazi egyéniség. Üdítő látvány a sok tömeggyártmány után, akik egész nap rajtam tartják a szemüket.

– Gondolom, miket mondhatnak rólam!

– Miért mondod ezt? – kérdezi Veronica.

– Lea volt reggel az első, aki az útjába állt. Képzelheted! – legyinti meg Zack a levegőben a kezét, esélyt sem adva számomra, hogy válaszoljak.

Veronica lesimítja gyönyörű kék haját, és felnevet.

– Nem kell tőle tartanod. Nem annyira drága, mint amilyennek mutatja magát.

– Vagyis?

– Értsd úgy, hogy kívülről lehet, hogy Guccinak tűnik, de valójában kínai gyártmány. Ezt próbálja leplezni a folyamatos szurkálódásaival.

Felvonom a szemöldököm. Érdekes hasonlat…

Zack felszisszen, és áthajol az asztalon, hogy közelebb legyen hozzám. Feltűnik, hogy még egy falatot sem evett. Bár én is csak turkálom a kaját, teljesen meg is feledkeztem róla, miért is ültem le.

– Az apja a seriff, ezzel szeret felvágni.

– Hűha! – sóhajtok fel elismerően, annak ellenére, hogy kicsit sem lep meg az információ. Jól ismerem már a Lea-féle lányokat. Akik a suli hierarchiájában legfelül vannak, általában azért kerültek oda, mert a szüleik vagy gazdagok, vagy befolyásosak. Jól éreztem, hogy a márkás ruhákban rohangáló lány is ilyen háttérrel van megáldva.

– Hűha, bizony! – Veronica elmosolyodik, aztán hátradől a székében, miközben Zack berekeszti a beszélgetést, és hozzálát az ebédjéhez. Nekem továbbra sincs túl nagy étvágyam, de azért csipegetek picit az ételből, hogy legyen erőm a sétához hazafelé.

Mire befejezem az ebédet, a menza is lassan kiürül, már csak páran lézengenek körülöttünk. Újdonsült barátaim is végeznek, és összeszedik a cuccaikat. Én is pakolászni kezdek, magamra veszem a kabátom, majd felállok, és egy ismerős nevetést hallok meg a hátam mögül.

– Nézzétek lányok! Bővült a lúzerek tábora! – Veronicára pillantok, aki úgy méregeti a mögöttem álló sleppet, hogy legszívesebben felnyársalná őket a tekintetével. Zack nem szól semmit, de a hangulata neki sem a legjobb.

– Mit akarsz Lea? – sziszegi a kék hajú lány.

– Én? Ugyan, semmit!

– Jó. Akkor hordd el magad!

Lea jeges pillantásokkal jutalmaz mindhármunkat, de nem tágít.

– Ugye tudod, hogy nem vagy abban a helyzetben, hogy engem utasítgass?

– Ugyan! Csak azért, mert az apád a seriff, még nem a tied a város, Lea. Tévedésben vagy, ha ezt hiszed. – Veronica köze-

lebb lép a lányhoz, ám Zack, mintha előre sejtené a lehetséges végkimenetelét a dolognak, hátrébb húzza őt.

– Nem, drágám – suttogja Lea, és odahajol Veronicához. – Mindketten tudjuk, hogy kié ez a város, és nem szeretnél összeakadni vele. Ugye nem?

Veronica tekintete egy pillanatra elsötétül Lea sejtelmes hanglejtése miatt, de aztán felszegi a fejét.

– Azt mondtam, tűnj el innen!

– Ahogy akarod – feleli, majd int a mögötte táborozó lányoknak, hogy menjenek vele. Ám még mielőtt elvonulnának, közel hajol hozzám, és a fülembe suttog. – Üdv a városban, ahol előbb vagy utóbb mindenki a sátán áldozata lesz!

Nézem, ahogy a lánycsoport nevetve kivonul az ebédlőből, és Lea mondatától a hideg futkos a hátamon. Hátrafordulok, Veronica puffogva kapkodja magára a cuccait, és átkozódik egy sort, amikor a könyökével meglöki a poharát, az pedig felborul.

– Ugyan már Veronica, tudod, hogy milyen Lea! Ne húzd fel magad! – nyugtatja Zack, ám ezzel kicsit sem segít, inkább csak még jobban feldühíti őt.

– Ne nyugtatgass, légy szíves!

– Oké, bocs! – emeli fel a kezét Zack, majd ellép a lánytól, aki a fejébe rántja a fekete sapkáját, majd felém fordul.

– Örülök, hogy megismertelek, Cami. Holnap találkozunk! – Rám mosolyog, aztán a táskáját a vállára kapva elviharzik.

Egy darabig csak leforrázva ácsorgok, nem teljesen értem minek voltam percekkel ezelőtt szem- és fültanúja. Pillanatok alatt harapódzott el az indulat, és végig éreztem, hogy van va-

lami a háttérben, amiről én nem tudok. Ráadásul, amit Lea a fülembe súgott…

– Ez meg mi volt? – kérdezem, amikor Zackkel kilépünk a hideg szeptemberi levegőre, és az egyből csípni kezdi a bőrömet.

Vacogni kezdek, nem vagyok hozzászokva a tartós hideghez és a kabátomat rángató hűvös szellőhöz. Nashville ehhez képest egy trópusi paradicsom volt, ahova nyaralni jár az ember. Vékony cipőm talpa megcsikordul a betonon, ahogy a parkoló felé tartunk. A ködöt még mindig vágni lehet, de legalább már némileg keresztüllátni rajta, éppen annyira, hogy Zack megtalálja a sötétkék autóját. Bedugja a slusszkulcsot a zárba, majd rángatni kezdi az ajtót.

– A kocsim. És nem nyílik az ajtaja.

Megrántja még egyszer, mire az ajtó hajlandó engedelmeskedni, de csak nagy csikorgások közepette. Összébb rántom magamon a vékony kabátomat, hogy a hideg levegő ne fújjon be alá, és a fiút figyelem, aki szitkozódva huppan be a vezető felőli ülésre.

– Leára gondoltam – folytatom. – Mondott nekem valamit, és nem értem.

Zack felhúzza az orrát, de nem néz rám, pedig mellette tipródom, a válaszra várva. A fűtéssel babrál, aminek nem sok értelmét látom, annak fényében, hogy nyitva az ajtó.

– Lea sok mindent mond, aminek semmi értelme. Majd megszokod, ne izgulj!

– Hogy értette azt, hogy mindenki a sátán áldozata lesz? – teszem fel a kérdést, ám Zack csak elmosolyodik, és hátrébb tolja az ülést.

– Egy buta szóbeszéd. Mint mondtam, semmi értelme. Elvigyelek?

Látom rajta, hogy nem akar válaszolni, pedig többet tud annál, mint amennyit elmond. Megrázom a fejem. Habár semmi kedvem a hidegben és az óriási ködben gyalogolni

hazáig, nem akarom rögtön az első napon kihasználni a fiú kedvességét. Így is hálás vagyok neki, hogy szóba állt velem és még a barátját is bemutatta nekem. Veronica nagyon kedves lánynak tűnik. Csak Leát nem bírja, de ez teljesen érthetőnek tűnik.

– Kedves tőled, de nem árt felfedeznem a környéket – felelem, ő pedig úgy látszik, beleegyezik. Nem erősködik, hogy ne sétáljak egyedül.

– Nem hiszem, hogy túl sok izgalmat fogsz látni ekkora ködben, de megértelek. Az ember kíváncsi az új dolgokra – vigyorog rám.

– Köszönöm, Zack!

– Micsodát?

– Hogy szóba állsz velem.

Megmarkolom a táskám pántját, és elhátrálok a kocsitól, hogy a volán mögül mosolyogva be tudja csukni az ajtót. A hidegtől teljesen átfagynak az ujjaim, de megvárom, amíg a kék Opel kitolat az iskola mellől, és elindul az ellenkező irányba, mint amerre nekem mennem kell. Nagyot sóhajtva vágok át én is a parkolón, és a főút felé veszem az irányt.

A legjobban a kontraszt lep meg. Amíg Nashville-ben folyamatos az embertömeg és az élet, addig itt kora délután már szinte kihalt az egész iskola, és a főúton is alig járnak autók. Emberek meg aztán pláne nem. Egyedül gyalogolok a fákkal szegélyezett út mellett, miközben folyamatosan Lea szavai járnak a fejemben. Persze az is lehet, hogy csak rám akart ijeszteni, elérve ezzel, hogy fejvesztve meneküljek. Csak balszerencséjére, azt nem tudja rólam, hogy nem hiszek az ilyesfajta mesékben. Tízéves koromban végignéztem, ahogy hidegvérrel meggyilkolják az édesanyámat. Ezek után előbb kell felkelnie bármilyen szellemnek vagy sátánnak, hogy engem megijesszen. Mindig is úgy gondoltam, és gondolom a mai napig, hogy nem a halottaktól kell félnünk. Az élők sokkal nagyobb veszéllyel vannak ránk.

A gyomrom nagyot morranva jelzi, hogy nem volt neki elég a bevitt mennyiség, amit ebédnél produkáltam, de nem csak emiatt szeretnék már minél előbb hazaérni. Elegem van a vak ködben való kutyagolásból, és azt veszem észre, hogy ahelyett, hogy eloszlana, inkább egyre nagyobb és átláthatatlanabb tejfölben haladok. Csak egyvalami tűnik fel, nem sokkal előttem. Kék-piros villogók. Jól ismerem ezeket a fényeket, ezért meggyorsítom a lépteimet, és nem is lassítok egészen addig, amíg tisztán nem látom, hogy a seriff autója áll keresztben az úton, körülötte pedig további három rendőrautó és egy fekete furgon parkol.

A szívem vadul verni kezd, amikor meglátom az egyik egyenruhás kezében a bajt jelző sárga szalagot, amit elkezd kifeszíteni az egyik fa és a szalagkorlát közé.

– Basszus… – motyogom elhűlve. A hozzám legközelebb álló rendőr a homlokára igazítja a sapkáját és csak bámul, amikor megállok az út mentén.

– Eltévedtél? – kérdezi. – Nem láttalak még itt.

Megrázom a fejem.

– Nem. Most költöztem ide.

– Nagyszerű – igazgatja meg újra a sapkáját, láthatóan nem örül a hírnek. – Akkor gyorsan szaladj haza, mielőtt te is itt végzed! – int az erdő felé.

A gyomrom egy nagy feszültséggombóccá olvad.

– Mi történt?

– Zárják le az útszakaszt, és valaki szóljon a halottkémnek! – hallom meg ekkor egy férfi utasítását, majd a seriff lép elő a nedves faágak és levelek közül. Bakancsa csúszik a vizes talajon, de hősiesen harcol az elemekkel. Jelvényét piszkálgatva beszél az adóvevőjébe, és a környéket figyeli, mintha csak keresne valakit. Az előttem álldogáló rendőr megsodorja a majdnem ősz bajuszát, és nagyot sóhajtva elsétál. Nem szeretnék arrébb menni, túlságosan kíváncsi vagyok, de a rendőri intézkedés közbeszól. Rajtam kívül csak

egy zöld Toyota gazdája áll az időközben kifeszített sárga szalag mellett, ám őt is visszatessékelik a kocsijába, és nekem is mennem kell.

Elsétálok az ide-oda rohangáló, ideges rendőrök mellett, és szerencsémre elcsípek egy fontos mondatot.

– Három hónap alatt ez már a harmadik. Ha ez így folytatódik, hamarosan sorozatgyilkosról kell értesíteni a lakosságot. – A fehér kezeslábasba öltözött harmincas férfi aggodalmas arccal beszél az előtte álló rendőrnőhöz, aki ugyanilyen arckifejezéssel kémleli a fákat. Nem látom a holttestet, de így már biztos lehetek benne, hogy gyilkosság történt.

Ezek után már nem foglalkoztat sem a köd, sem a hideg. Kifulladva érek a rusztikus kinézetű házunkhoz, aminek az egyik oldalfalán zöld borostyán tekereg.

Legnagyobb örömömre Wendy kocsija a felhajtón áll, már messziről kiszúrom. Annak ellenére, hogy azt mondta, tovább kell dolgoznia, mégis otthon van, és ez nyugalommal tölti el a vadul kalapáló szívemet. Kivágom az ajtót, és lihegve toppanok be a nappaliba. Az arcom olyan piros, mint egy érett paradicsom, ellenben a bőröm jéghideg. A torkom kiszáradt, és fáj a tüdőmbe szívott hideg levegőtől, de nem érdekel. Csak tudni szeretném, mi történt.

– Máris itthon vagy? Milyen napod volt? – Wendy derűs arca jelenik meg hirtelen előttem, mialatt a térdemre támaszkodva kifújom magam. – Csak nem futottál? – kérdezi ekkor meglepődve, és mellém lép. Sárga pulcsiját egy piros kötény takarja, amit lisztes foltok tarkítanak. Hazaért, és nekilátott sütni. Jellemző.

– Valaki meghalt – lihegem.

– Tessék?

– Valaki meghalt. – Kiegyenesedem, és Wendy csodálkozó, barna szemébe nézek. Amiből, ha még jobban koncent-

rálok, felfedezem, hogy nem is döbben meg annyira, mint amennyire én megdöbbentem a sárga rendőrségi szalag láttán. – A főút mellett, az erdőben. Kint van a seriff, a rendőrök, és akkor hívták a halottkémet, amikor elhaladtam mellettük. Lezárták az utat, és mindenkit elküldtek.

Wendy mélyet szippant a levegőbe, és elkezd kibújtatni a kabátomból. A jókedve egyik pillanatról a másikra alábbhagy, gondterhelt lesz. Bár, ki ne lenne az, egy ilyen hír hallatán?

– Már megint? – kérdezi, és a konyha felé indul.

– Mi az, hogy megint? – lépdelek utána. Legalább tőle tudni akarom, hogy mi történt, ha már a helyszínen az a rendőr nem mondott nekem semmit.

– Ebben a hónapban már nem ez az első gyilkossági eset.

Felszisszenek, és a nagynéném mellé telepszem a konyhaasztalhoz. Finom aromák terjengenek, az első, amit felfedezek, az a sült gesztenye mennyei illata.

– Na, szép! És én még azt hittem, hogy ez egy unalmas kisváros! – horkanok fel.

– Central Point biztonságos.

– Tényleg?! – húzom el a szám.

Tudom, hogy Wendy csak nyugtatni szeretne, de a tények azok tények. Egy gyilkos garázdálkodik a városban.

– Most sem kell semmitől tartanunk – feleli, de észreveszem, hogy az ujjai remegnek. – A seriff tudja, mit kell ilyenkor tenni, és biztos vagyok benne, hogy meg is teszi a kellő óvintézkedéseket.

– Kiket öltek meg? – kérdezem.

A nagynéném a mögöttem lévő falat kezdi el bámulni, mintha csak felidézné magában az eddigi eseményeket. Látszik rajta, hogy feszélyezi a kérdésem, hiszen mégiscsak meggyilkolt emberekről beszélgetünk, de tudni szeretném. Már csak azért is, mert ha mindennap az erdő mellett kell

sétálgatnom, nem szeretnék én lenni a következő, aki miatt kifeszítik a sárga szalagot.

Wendy rám pillant, majd kibök két nevet:

– *Gregory Porter*t, és *Peter Havertyt*.

4. fejezet

Az újabb gyilkosság híre megrázta a várost, és ez érezhető reggel is, amikor belépek az új iskolám kapuján. A diákok izgatottan sugdolóznak, mindenki azt találgatja, hogy vajon ki lehet a gyilkos, egyeseknek pedig konkrét elméleteik vannak. Pletykálnak az erdőben garázdálkodó késes gyilkosról, de egészen meredek ötletek is szárnyra kapnak, amit inkább figyelemre sem méltatok, mert úgy sincs semmi értelme.

– Méghogy szellemek! – horkanok fel a szekrényem előtt állva, mialatt Veronica fel-le emelgeti előttem a karját, amin vagy tíz gyöngyös karkötő csörög egyszerre. Amint betettem a lábam az épületbe, izgatottan letámadott az elméleteivel. Nem hibáztatom érte, hiszen mindenki feszült az eset miatt, de szellemekre fogni egy gyilkosságot? Képtelenség.

– Nem szellemek. A sátán.

– A sátán? – pillantok rá, és bár eszembe jut, amit Lea előző nap a fülembe suttogott, ez számomra nem bizonyít semmit. Maximum azt, hogy ebben a városban mindenkinek elmentek otthonról. – A nagynéném virágait pedig a jeti taposta le a kertben, igaz? – ekkor már türtőztetnem kell magamat, hogy ne buggyanjon ki belőlem a nevetés. Nem akarom megsérteni a lányt, hiszen ő és Zack az egyetlenek, akik tudomást vesznek a létezésemről.

– Hát, az emberek ezt hiszik. Hiszen láthatod te is, történik valami abban az erdőben!

– Igen, gyilkosságok történnek – felelem, majd jó hangosan becsapom a fémszekrény ajtaját. – Amit minden bizonnyal egy elmebeteg követ el, nem pedig egy kitalált lény.

– Ezt nem én állítom. De a városban szinte kivétel nélkül mindenki hisz benne – bólogat, és követ a terembe, ahol matekóránk lesz.

– Te is?

Megrántja a vállát.

– Nem tudom. Beszélnek ezt-azt. Vagy van értelme, vagy nincs.

– Szerintem nincs. Szellemek nem léteznek, csak könyörtelen emberek, akiknek mások élete nem igazán számít – sóhajtok fel, aztán inkább a tábla felé fordítom a fejem, hogy Veronica ne lássa a szemem sarkából kibuggyanó könnycseppet.

Volt *szerencsém* megtapasztalni az emberi gonoszságot, így tudom, hogy mennyire könyörtelenek is tudnak lenni egyesek. Mint például az a férfi, aki elvette tőlem a családomat. Az őrület a szemeiben, ahogy felemelte a kést, és a rettegő anyukám felé indult vele, mindent elárult. Aztán használta is, összesen huszonháromszor. Ennyiszer szúrta meg, mit sem sejtve arról, hogy egy tízéves kislány szemtanúja az egésznek, és később ez okozza majd a vesztét. Mert bár azokban a napokban nem szólaltam meg, és a sokk meg a fájdalom sok mindent ki is törölt az agyamból, egy dologban biztos voltam. A férfi vörösen izzó szemeiben. A kusza szakállában, a szakadt ruháiban, amik úgy lógtak rajta, mintha nem is az ő méretei lettek volna. Azonnal képes voltam őt azonosítani. A mai napig képes lennék rá, mert az arca az elmémbe égett, valószínűleg örökre.

A tollammal játszva követem végig az óra menetét, és feltűnik, hogy nem is vagyok annyira lemaradva, mint hittem.

A beszélgetést egészen a matek végéig berekesztem Veronicával, mert nem akarom, hogy kérdezősködjön, arra még nem állok készen, hogy bárkit beavassak a szörnyű múltamba. Ő sem próbálkozik, és értékelem, hogy nem az a tolakodós fajta. Zack azonban más tészta.

Felállok, hogy összepakoljam a cuccaimat, amikor a fiú berobban közénk, és azonnal letámadja a meglepődött Veronicát.

– Hallottátok mi történt? – kérdezi lihegve, és a padra tenyerel.

– Ha az újabb gyilkosságra gondolsz, akkor igen – forgatja a lány a szemeit. Közelebb lépek hozzájuk, és köszönök Zacknek, aki olyan izgatott, mintha most nyert volna a lottón.

– És azt is tudjátok, hogy *Dorothy Clark* az áldozat?

Veronica szemei elkerekednek, és azonnal megmerevedik.

– Dorothy halott?

– Ő kicsoda? – karba fonom a kezem, és közben hol Zackre, hol Veronicára nézek. Egy pillanatnyi csend áll be köztünk. A halálhír néma csendje.

– A benzinkút tulajának a lánya. Van egy fodrászata a városban. Kedves nő, sokan szeretik, és sokan is járnak hozzá.

– Úgy érted, csak jártak – javítja ki Veronica Zacket.

– Ja, úgy.

– Honnan tudod, hogy ő az? – a lány kisöpri a haját az arcából, aminek hatására összerezzen. Valamit én is érzek, a levegő mintha hirtelen tíz fokot csökkent volna a teremben. Jól ismerem ezt a helyzetet, a megrázkódtatás sokszor olyan hatással van az emberi testre, mintha csak egy hófödte hegy tetején álldogálna egy szál pólóban.

Zack az ajtó felé bök a fejével, aztán visszanéz ránk.

– Lea gondoskodik a napi hírekről. Mindent elkotyog, amit az apjától tud.

– Ez szabályos? – kérdezem, és kilesek a folyosóra, ahol a diákok egymást lökdösve haladnak a következő órájukra.

– Kétlem. De ez Lea Base-t mikor érdekelte? Csupán az a fontos neki, hogy ő maradhasson a középpontban, és így, hogy olyan infókkal szolgál, amire mindenki kíváncsi, persze hogy figyelnek rá. – Veronica elfintorodik, majd felépülve a kezdeti megrázkódtatásból, szépen lassan elkezdi összepakolni a holmijait, velem együtt. A szekrényekhez indulunk, és feltűnik, hogy a folyosón mekkora a zsongás. Mindenki egy pontra koncentrál, vannak, akik a nyakukat nyújtogatva toporognak, de a nagy többség csak távolról figyeli az eseményeket. Ahogy mi is.

– Tudjátok, én azt hittem, hogy Central Point olyan város, ahol nem történik semmi – pillantok a barátaimra.

Veronica bánatos mosolyra húzza tökéletes vonalú, dús ajkát, amit bárki megirigyelhetne tőle.

– Így volt, egészen három hónappal ezelőttig. Azóta meg olyan, mintha átok sújtaná ezt a helyet. – Zack körbepillant, aztán a tekintete megakad rajtam. Íriszei sejtelmesen csillognak, és próbálom kiolvasni belőlük, hogy mire gondol pontosan, de nem megy. Főleg azért nem, mert megszólal a csengő éles hangja, és a folyosón összeverődött emberek elkezdenek feloszlani. Köztük Lea és a pincsicsapat, akik úgy vonzódnak a lányhoz, mint lepkék a fényhez. Követik, imádják, bálványozzák. – Na, erről beszéltem! Az átok egyik jól tapasztalható példája.

Zack beszólására felszisszenek, mert érzem, hogy a felszegett állal vonuló lány meghallotta. Tekintetével úgy döfköd minket, hogyha érne valamit, már minden bizonnyal halottak lennénk. Leinti a mögötte topogó lányokat, és megáll előttünk.

– Látom, nem hallgatsz rám – néz egyenesen a szemembe, és hozzám intézi a szavait.

– Mire is, egész pontosan? – rózsaszín műkörmeit figyelem, amivel a pinkre festett ajkait bökdösi. Még véletlenül sem szeretnék konfliktusba bonyolódni vele rögtön a máso-

dik napomon, de azt sem akarom hagyni, hogy az élő céltáblájaként kezeljen.

– Hogy fuss, ameddig nem késő.

– Nem szokásom elfutni a problémák elől, Lea – ezúttal a szemébe nézek.

– Akkor sem, ha a probléma egy gyilkos? Pontosabban két gyilkos. Most már. – Affektálva beszél vékony cérnahangján, de amit mond, attól végigfut a hideg a hátamon. Két gyilkos?

Veronica ekkor félrelök az útból, és Zack és közém préselődik, hogy a diktátor elé kerülhessen. Lea tekintete büszkén pattog közöttünk, mintha csak egy nagyon szuper és tiszteletreméltó dolgot osztott volna meg velünk. A lányok mögötte nevetnek, egyértelműen rajtunk.

– Ezt meg hogy érted?

– Jaj, hát ti semmit sem tudtok? – vihog fel.

– Emberek halnak meg, felfogod te ezt? – Zack dühösen a lányra morran, de látszólag meg sem hatja. Leáról lepattannak a szavak.

– Nyugi, csupán azt akarom ezzel mondani, hogy nem ugyanaz ölte meg a tegnapi nőt, mint az előző kettőt!

– Van nevük is… – préseli ki a szavakat Veronica a fogai között, én pedig hirtelen indíttatást érzek, hogy megmarkoljam a királykék pulcsiját. Valamiért olyan érzésem támad, hogyha nem teszem meg, akkor esetleg Lea torkának ugrik, és nagyon hamar egy cicaharc alakul ki a folyosó közepén. Aztán magyarázkodhatnék Wendynek, hogy mégis hogy keveredtem ilyesmibe rögtön a második napomon.

– Nyugalom, nem ér annyit! – csitítom.

– Mégis honnan veszed? – teszi fel Zack a kérdést, mit sem törődve az egyre idegesebb Veronicával.

– Apámtól tudom. Az első kettő férfi volt, a harmadik nő.

– És?

– Valamilyen jeleket véstek a testükbe, de a nőn nem voltak ilyenek. Apám szerint nem ugyanaz tette, de ki tudja?

Az ördög ugye nem alszik – hirtelen felém pillant, és sötét szemével rám kacsint. A gyomrom háborog, és úgy szorítom Veronica pulcsiját, hogy az ujjaim már kezdenek elfehéredni. Rossz hallani, hogy ennyire közönségesen beszél emberek haláláról, mintha soha semmit nem jelentettek volna senkinek. Pedig biztos van családjuk, gyerekeik, barátaik.

Zack idegesen fújtat mellettem, az arcára van írva, mit gondol Lea közönséges beszámolójáról, amit csak azért mondott el nekünk, hogy pletykálhasson. Ráadásul biztos vagyok benne, hogy nem is tudhatna ezekről a dolgokról. Hiszen a rendőrség nem véletlenül nem oszt meg soha részleteket egy nyomozásról. Krimirajongóként ezzel tisztában vagyok. Talán a seriff nem is sejti, hogy a kicsi lánya beleüti az orrát az ügyeibe, hogy aztán azok kiszivárogtatásával tegyen szert még nagyobb népszerűségre. Ha pedig nem tudja, akkor Lea még bajba is kerülhet.

– Maguknak nincs órájuk? – megpördülök, de Veronica pulcsiját nem engedem el, így szinte kicsavarodik a csuklóm. Az egyik férfi tanár áll velünk szemben, gyanúsan méregetve minket. Ismerős az arca, talán ő tanítja a biológiát? Nem vagyok benne biztos. Csak abban, hogy nagyon dühös ránk.

– Nincs, Mr. Hill – feleli Lea, aztán int a barátnőinek. – Gyertek lányok, itt már végeztünk! – Azzal elhaladnak a harmincas évei elején járó férfi mellett, gondosan ügyelve arra, hogy felkeltsék a nadrágja figyelmét is. Megborzongok, és kisöpröm a gusztustalan jelenetet az agyamból.

– És maguk? Mr. McTate? – fordul szigorúan Zack felé.

Zack átveszi tőlem a dühtől fújtató Veronicát, aki egészen eddig alattomos csendben figyelte Leát, várva a megfelelő pillanatra, hogy mikor kaparja ki a lány szemét. A pillanat azonban elszállt, ő pedig csendben maradt.

– Már megyünk is – feleli a fiú, és elhúzza Veronicát a folyosón. Zavartan pislogok utánuk, mert nem ugyanott lesz óránk.

Bólintok a hamvasszőke hajú férfinak, és amilyen gyorsan csak tudok, én is távozok. Annyira felkavartak a Leától hallott információk, hogy csak útban a terem felé jut eszembe, hogy a könyveimet nem vettem elő, de már mindegy. Eszem ágában sincs visszafordulni. Csak szeretnék egy perc néma csendet, hogy átgondoljam a hallottakat, ugyanis biztosra veszem, hogy ebben a városban senki sem százas. Még akkor sem, ha látszólag annak mutatják magukat.

Szerencsére egyikünk sem kapott büntetést a késés miatt, de Veronica a nap végéig dühöngött azon a stíluson, amit Lea megengedett magának, és megértettem őt. Nem volt joga, hogy az áldozatokról pletykálkodjon, főleg úgy, hogy ezzel csak saját magára akarta felhívni a figyelmet. Ez úgy tűnt, sikerült is neki, mert majdnem minden szünetben egy tucat diák tolongott körülötte, hogy ők is hallják, mit tud. Mire az utolsó óra is véget ért, vagy tízszer hallottam a történetet, öt különböző verzióban, így semmi másra nem vágytam, csak egy kis csendre. Hazamenni viszont még nem volt kedvem, ezért úgy döntöttem, hogy megnézem, hol is dolgozik Wendy.

A munkahelye egy igazán aranyos kis könyvesbolt, a város egy nagyon szép részén. Viszonylag forgalmas helyen van, így már kialakult a törzsvásárlói köre, de néha betérnek új vevők is, akik egy jó könyvre vágynak. A legjobb dolog az egészben talán mégis az, hogy egy pékség és egy cukrászda között helyezkedik el, így messzire sem kell mennie annak, aki egy süti vagy egy kávé mellett szeretne leülni olvasni.

A hely belül is szép. Impozáns bútorok, gyönyörű lámpabúrák, régi könyvek. Akár egy antikvárium is lehetne, de a kortárs írók friss megjelenései jelzik, hogy ez egy könyvesbolt. Nem is akármilyen. Wendy elmesélte, hogy a harmincas években nyitott ki, és azóta a főnöke családjáé, amolyan

„apáról fiúra” elven működik. Szóval ha valamije, akkor történelme biztosan van.

Még egy óra van Wendy munkaidejéből, így addig bekuporodom az egyik sarokba, és a gyér fények ellenére megnézek magamnak pár új krimit. Kis túlzással a megszállottjuk vagyok ezeknek a könyveknek. A detektívregények felépítése tulajdonképpen mindig egyforma. A tökéletes bűnténnyel kezdődnek, felsorakoztatják az összes gyanúsítottat, és felfedik az indítékot. Itt és most a tökéletes bűntény megvan, már csak a gyanúsítottak és az indíték hiányzik. Főleg akkor különösen bonyolult a helyzet, ha tényleg két gyilkos van, ahogy Lea állította.

– Minden rendben? – Wendy megáll előttem, én pedig rámosolygok. Kikászálódom a puha babzsákfotelből, ami szépen őrzi a fenekem mintáját, majd visszapakolom az Agatha Christie-könyveket a polcokra. Már olvastam őket, vagy százszor, de néha jó újra fellapozni, és nosztalgiázni picit.

– Igen, csak fáradt vagyok – felelem.

– Percek kérdése és megérkezik Mr. Hodge. Aztán mehetünk – megsimítja az arcomat, majd alig, hogy kimondja, megszólal az ajtó feletti kis csengő. – Látod? Csak emlegetni kellett! – Vigyorog, aztán a belépő idős úrhoz megy, majd együtt leszámolják a kasszát. Én addig utoljára végigsétálok a sorok között, hátha találok valami kedvemre valót, de túl fáradt vagyok ahhoz, hogy gondolkozzak. Inkább csak a könyvek gerinceit simogatom az ujjaimmal, miközben a kinti félhomályt nézem. A boltok lassan zárnak, a közvilágítás is bekapcsol, az emberek pedig indulnak haza. Szótlanok, és érződik a levegőben a feszültség, amit a gyilkosságok okoznak. Mindenki tart egy kicsit az elkövetőtől. Vagy az is lehet, hogy elkövetőktől.

– Indulunk?

A szívemhez kapom a kezem, hirtelen Wendy sziluettje rajzolódik ki előttem a félhomályban. Annyira elbambultam, hogy a frászt hozza rám, amikor megjelenik.

– Igen, persze.

– Bocsáss meg, nem akartalak megijeszteni! Biztos, hogy minden rendben? – kivezet a sötétből, és egyenesen a barna ballonkabátos férfihoz megyünk, aki még mindig a kasszában áll magában mormolva. Amint odaérünk, felkapja kerek, kopaszodó fejét, és egyenesen rám mosolyog.

– Nocsak! A kis Cami?

Bólintok, és a kezemet nyújtom felé, amit szívélyesen elfogad.

– Igen.

– A nagynénéd rengeteget mesélt rólad. Bart Hodge vagyok, Wendy nénikéd főnöke, de szinte már a lányomként szeretem őt.

– Jaj, Mr. Hodge nem kell túlzásokba esnie! – nevet fel Wendy, és kedvesen meglegyinti az idős úr vállát. Mosoly szalad végig a ráncai között, amikből tökéletesen látszik, hogy sok mindent megélt már. Minden egyes kis gyűrődésbe emlékek rajzolódtak, jók és rosszak egyaránt.

– Ismertem édesanyádat, fogadd őszinte részvétemet! – fordítja ekkor hirtelen komolyra a szót az öreg. A gyomrom összeszorul, a pillantása együttérzéssel átitatott. Olyan pillantás ez, amit már túl sok embertől megkaptam az életem során, és nehezen viselem az újabbakat.

– Köszönöm – nagyot nyelek.

– Szörnyű, ami történt. Nagyon hasonlítasz rá, mondták már?

Keserűen felnevetek.

– Igen. Főleg a hajam színe, és a szemem. Általában ezt mondják.

– És ugyanolyan kedves is vagy, mint Elisabeth volt. – Wendy átkarolja a vállamat. – Na meg persze, ugyanolyan kíváncsi és őrült! – erre felnevet, hogy oldja a feszültséget. Mr. Hodge egyetértően bólint, én meg inkább mennék már. Jó hallani anyáról, de egyelőre még túl fájdalmas, hogy egy kellemes beszélgetés sülhessen ki abból, ha valaki szóba hozza őt.

– Örülök a találkozásnak, Mr. Hodge! – mosolygok a férfira, aztán elnézésüket kérem, és kiszaladok a boltból. Wendy még bent marad, beszélgetnek pár percet, majd ő is csatlakozik hozzám. Szavak nélkül is egyetértünk abban, hogy anya mostanában inkább ne legyen beszédtéma más emberek részéről, mert csak feltépi a sebeket.

Összepréselt, kifacsart szívvel, csendben ülöm végig a házáig vezető utat, ami nem több öt percnél, de nekem egy örökkévalóságnak tűnik. Egy örökkévalóság a saját fájdalmas emlékeim birtokában. Wendy sem csacsog, némán nézi az utat, és barna színű pulóvere is arra enged következtetni, hogy ma nincs jó napja. Legalábbis én a barna színt a szomorúsággal kötöm össze, de persze ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy Wendy is így gondolja.

A házunk elé érve a nénikém együttérzően megfogja a kezem, és rám néz.

– Cami, annyira sajnálom azt, ami a boltban történt! Mr. Hodge nem akart tapintatlan lenni, csak nincs tisztában vele, mennyire nagyon fáj ez neked.

Megrázom a fejem. Nem akarom, hogy bocsánatot kelljen kérnie, valahányszor valaki a lelkembe tapos akarattal vagy akaratlanul. Hiszen nem az ő hibája.

– Semmi baj. Tudom kezelni.

– Biztos? Mert nem baj az, ha nem, csak…

– Anya elment. – Felpillantok a kocsi plafonjára, hogy a könnyek ne tudjanak utat törni maguknak. Ez a legfájdalmasabb mondat, amit mostanában kimondtam. – A gyilkosa

rács mögött, apa pedig az elvonón dolgozik azon, hogy helyrejöjjön. A többi már rajtam múlik, nekem kell feldolgoznom.

– De ugye tudod, hogy nem kell egyedül csinálnod? Én itt vagyok.

– Tudom. – Nagyot sóhajtva áthajolok a sebességváltó felett, majd a nagynéném nyaka köré fonom a karjaimat. A körtés tusfürdőjének illata azonnal az orromba szökik, és nyugalommal áraszt el. – Köszönöm, Wendy – suttogom a fülébe, mialatt halkan felszipog. Nem akarom, hogy sírjon, főleg nem miattam, ezért elhúzódom tőle, és megtörlöm a nedves arcomat. Össze kell szednem magamat, ha tiszta lappal szeretnék indítani. Most lehetőségem van rá, még úgy is, hogy a város nem épp a tiszta fejjel gondolkodó emberek gyűjtőhelye. De egy lehetőség, és ezzel élnem kell.

– Szeretnék mutatni valamit – szólal meg hirtelen Wendy, aztán kipattan a kocsiból még azelőtt, hogy eljutna az agyamig, amit mond. Végigcaplat a felhajtón, majd a karjával jelzi, hogy menjek utána. A hideg a bőrömbe mar, amikor kiszállok a kocsiból, de nem foglalkozom vele. A garázs felé indulok, ahol a nagynéném az ajtót próbálja felnyitni.

– Mit csinálsz? – kérdezem érdeklődve, amikor már negyedszerre feszül neki a garázsajtónak.

– Évekkel ezelőtt beragadt.

– Akkor miért ezt próbálod? Menjünk be hátul, azon az ajtón, amit ki lehet nyitni – vetem fel az amúgy nem hülye ötletet, de Wendy meg sem hallja, amit mondok. Tovább próbálkozik, a feje már szinte vörösödik az erőlködéstől.

– Egy pillanat, csak… Ki. Kell. Venni. A… Megvan! – kiálltja, és a nagy fémajtó elindul felfelé, a nagynéném pedig diadalittasan vágja csípőre a kezét.

– Mi volt ennyire fontos? – kérdezem nevetve, de ekkor az ajtó feltekeredik, Wendy pedig felkapcsolja a villanyt, és nincs több kérdésem. A garázsban egy szürke Mercedes par-

kol, és szinte azonnal megrohannak az emlékek. Valahányszor anya hazalátogatott velünk, beültünk, és órákat mesélt nekem a kocsiban. A gimnáziumi éveiről, a barátairól, a városról. Az anyósülésen ülve hallgattam a sztorikat az első nagy szerelméről, vagy arról, hogy Wendyvel hányszor összekaptak valami jelentéktelen apróságon.

– Elisabeth autója – jelenti ki Wendy, mintha én nem látnám, amit látok.

– Teljesen meg is feledkeztem róla ezidáig. – Közelebb lépek a szürke 190-eshez, ami itt-ott kopottas, de nagyon sokat mesél. Főként anyáról.

– Én is, de most szeretném, ha a tied lenne.

Meglepődve állítom meg az ujjam a poros motorháztetőn, és a nagynénémre pislogok.

– Komolyan mondod?

– Évek óta itt áll, senki nem használja. Neked pedig jól jöhet, hogy ne kelljen mindennap rám várnod iskola után, vagy épp hazagyalogolnod. Főleg most, hogy valami elmebeteg mászkál odakint.

– Én nem is tudom… – lehelem, bár nem kérdés, hogy Wendynek igaza van. Kevesebb eséllyel rángatnak be az erdőbe egy száguldó autóból, mintha egyedül és védtelenül sétálgatok a sötét erdő mellett, aminek a mélyén ki tudja, ki áll lesben a következő áldozatára várva.

– Anyukád is ezt akarná. És én is nyugodtabb lennék, ha tudnám, hogy biztonságban vagy. – Megbillenti a fejét, és a hátam mögött a kocsira néz. – Amellett pedig Antonio nagyon is hálás autó.

– Antonio? – nevetek fel megdöbbenve.

– Antonio Banderas után – legyint az autó felé. – Ne nézz így rám, nem én találtam ki!

Mindkettőnkből kitör a kacagás, képtelen vagyok nem nevetni. Mégis ki ad ilyen nevet a kocsijának? Most már legalább értem, hogy a kedves őrület családi vonás.

Wendy kitörli a nevetés által előbuggyant könnyeket a szeméből, aztán a *nem beszorult* ajtón át bemegy a házba, magamra hagyva anya autójával. Az egyetlen dolog, a szobáján kívül, ami igazán őrzi az emlékét, és amiről még saját emlékeim is vannak. Sokszor elmesélte, hogy az összes zsebpénzét a kocsira költötte, és a világ legboldogabb embere volt, amikor az övé lett. Aztán akkor érezte ugyanezt a katartikus élményt másodjára, amikor én megszülettem. Akkor már a kocsi csak egy tárgynak tűnt, és nem is volt rá feltétlenül szükség, így itt hagyta a nagyszüleimnél. De nem feledkezett meg róla, és azokról az élményekről sem, amiket átélt.

Beülök, és végigsimítom a kocsi minden egyes szegletét. Ujjaim a kormányon állapodnak meg, a fagyöngy illat pedig a lelkem mélyéig fészkeli be magát. Anya parfümjének illata ez, amit a halála előtti karácsonykor használt. Akkor mesélt nekem a kocsiban ülve utoljára, majd végleg nélküle maradtam.